

Heel lang geleden, in een land hier ver vandaan,
woonden eens twee mensen die veel van elkaar hielden.
Ze hetten Jozef en Maria.

Jozef was een timmerman die prachtige stoelen en tafels kon maken. En Maria werkte in hun huis. Ze zorgde voor het eten, ze maakte schoon en deed alles wat je in een huis moet doen. Jozef en Maria waren erg gelukkig met elkaar. En ze werden nóg gelukkiger toen ze merkten dat ze een kindje zouden krijgen. Ze wisten dat het een bijzonder kind zou zijn. Een kind dat vrede ging brengen aan alle mensen. Dat hadden Jozef en Maria niet zelf bedacht: een engel had het Maria verteld. En hij had ook gezegd dat ze het kindje Jezus moesten noemen.

Op een dag hoorden Jozef en Maria dat ze naar Bethlehem moesten gaan. Keizer Augustus, de hoogste baas van het land, had dat gezegd. Iedereen moest naar de plaats teruggaan waar hij geboren was. Daarom moesten Jozef en Maria naar Bethlehem reizen.

Hoe moet dat nou? dacht Maria. Ik kan zo'n lange reis nu toch niet maken? We moeten de hele weg lopen. Dat is veel te zwaar met zo'n dikke buik. Op een avond zei ze tegen Jozef: 'Wat zou er gebeuren als we gewoon níét gaan?'

'Dan komen we in de gevangenis,' zei Jozef met een zucht. 'Als de keizer zegt dat we moeten gaan, dan moet het. Het is nou eenmaal niet anders.' 'Maar ik kán het niet!' riep Maria met tranen in haar ogen. 'Ik ben zo moe en ons kind kan elk moment geboren worden. Straks gebeurt het zomaar onderweg. En wat moeten we dan doen?'

'Ik bedenk wel iets,' zei Jozef troostend. 'Ga jij nu maar slapen.'